

PåskeOrdet #4

Påskedag, Matt. 28,1-8; ”Opstandelse”

v. Signe Helbo, Norddjurslands Valgmenighed

Så blev det påskedag. Den største kirkelige højtid, med dens budskab om glæden over alle glæder – og så kan vi ikke engang mødes i kirken til fælles hyldest af Vorherres nåde. Heldigvis lyder Ordet, selv når kirkens døre er lukkede. Derfor skal I naturligvis heller ikke snydes for at få dagens PåskeOrd med på vejen. Inden du læser videre, skal du dog lige finde *Matthæusevangeliet kap. 28, vers 1-8* frem, og læse evangelistens skildring af påskemorgen. Når du har læst den, kære læser, kan du få lov til at fortsætte med mine påskerefleksioner...

Den anden dag sad jeg i min have – i denne april, hvor alting synes at være vendt på hovedet. Vejret skifter, iskold blæst afbrydes af lune solstråler, hverdagen med alle dens vante rutiner er afløst af uvished og et opgør med stort set al form for kontrol. Kirkerne er tomme, selvom det i dag er dagen over alle dage: Opstandelsens ubegribelige pragt!

Hér sad jeg så, på min terrasse, da en frimodig fugl, der har bygget rede under taget på vores hus, begyndte at kvitre. Samtidig faldt solens stråler på græsset, der godt nok trænger til at blive slået, men som dermed blot fremstod endnu grønnere og frodigt.

De små påskeliljer, som jeg har plantet ved terrassen, står lige nu i blomst, og solstrålerne lod smukt en svag skygge falde bag dem. Jeg kunne ikke lade være med at bemærke, hvor sagtmødige de ser de ud – ingen stolthed, ingen selvhævdelse. De står der bare, roligt vajende i forårsbrisen. Med deres gule klokke, der tavst kimer for mit hjerte.

Hvilken glæde de giver, påskeblomsterne! Den simple bondeblomst, der ikke hører til i det fine selskab. Blomsten, der med Grundtvigs fine ord, hverken fik rosens duft eller liljens sølverblade.

Hvilken storhed de vidner om, påskeblomsterne! Det er som om, evighedens fortælling vugger i deres gule klokker. Sagte kalder de os til at se. Uden at gøre et postyr ud af sig, vidner de om dét, der har spiret under vinterstorm og regn – dét, der har brudt jordens mørke og er kommet frem i lyset. Det, der er vokset, mens alt var dødt.

Der var liv i fuglereden, mens jeg sad der. Om det er fugleungerne, der er på færde, ved jeg ikke, men et sangkor af fuglekvidren hævede sig fra tagets bund. Påskeblomsterne vajer uforstyrret videre, - ingen larm, selv ikke den smukke af lyden fra fuglenes næb, kan forhindre dem i deres forkyndelse. Insisterende forkynder de dét, der netop nu finder sted: At Kristus sejrede over døden, da han sprængte gravens lænker. At han i sejrsløset gik i forvejen for os som vidnesbyrd om, at evigheden har manifesteret sig i tiden. At livet har vist sig, selv i døden.

Åbenbaringen i dagens evangelium går ikke helt så sagte for sig. Jordskælvet baner vejen for englen, hvis udseende er som lynild og hans klæder hvide som sne – intet under, at dem, der så det, skælvede af frygt. Hvad vi ikke forstår, det skræmmer os. Hvad vi ikke forventer, chokerer os. Men englen siger de ord, der skal siges: ”Frygt ikke!” Jesus er gået i forvejen for os til Galilæa, dér skal vi se ham, forkyndes det.

Med de ord vendes frygten til glæde. Selvom Jesus ikke er fysisk tilstede hos de to kvinder ved graven, er han som den opstandne Kristus gået i forvejen for dem. Vejen er lagt. Fællesskabet er intakt – i troen på Kristus. Der skal vi se ham. I troen er vi ét. I troen skal ingen frygt lamme os, og intet mørke opsluge os. I troen er vi frisat i Guds nåde – frisat til opstandelse.

Se, menneskelivet er ikke blot legeme, men også ånd. Betydningen af vort liv er ikke kun jordisk og tidslig, men også himmelsk og evig. Synd og nåde danser vals gennem livet, mens Guds tilgivende nåde slår takten an. Den gule klokke kimer forkyndelsen i mit hjerte, og jeg nynner med Grundtvig:

*”Under vinterstorm og regn
sprang du frem i golde egn,
ved dit syn kun den sig fryder,
som har kær, hvad du betyder”*

Hvilken salighed den udstråler, påskeblomsten! Den opdeler ikke i duftende roser, pragtfulde liljer og simple bondeblomster. I stedet lader den evighedens øjeblik udviske alle timelige skel. Det er dette nådige fællesskab, den sagtmødige påskeblomst vidner om, som den står dér, med sin gule klokke. I dag besejredes tidens død af evighedens liv. Evigheden, det sande liv, som fryder den, der har kær, hvad det betyder, er kommet til os. Det lever iblandt os, som øjeblikkets nåde. Med evangeliets jordomvæltende budskab: Gå fra graven ud i livet! Med det budskab skal skyggerne vige tilbage for påskeblomstens forkyndelse: Kristus er visselig opstanden!

Glædelig påske – og Gud ske lov! Amen.